DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)
27. februar 2003 *

I de forenede sager C-307/00 — C-311/00,

angående anmodninger, som Raad van State (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

Oliehandel Koeweit BV (sag C-307/00),

Slibverwerking Noord-Brabant NV,

Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (sag C-308/00),

PPG Industries Fiber Glass BV (sag C-309/00),

Stork Veco BV (sag C-310/00),

* Processprog: nederlandsk.

Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV,

Afvalverbranding Zuid Nederland NV,

Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH, tidligere UTR Umwelt GmbH (sag C-311/00)

mod

Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1), af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996 (EFT L 135, s. 32), af Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT) (EFT L 243, s. 31) og af Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 31), som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986 (EFT 1987 L 42, s. 43), samt gyldigheden af artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), i forordning nr. 259/93,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af D.A.O. Edward som fungerende formand for Femte Afdeling og dommerne A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

efter at den forelæggende ret er blevet underrettet om, at Domstolen har til hensigt at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3,

efter at de parter eller andre, der er nævnt i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen, er blevet anmodet om at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger hertil,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved kendelser af 8. august 2000, indgået til Domstolen den 16. august 2000, har Raad van State i medfør af artikel 234 EF forelagt flere præjudicielle spørgsmål

vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1, herefter »forordningen«), af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996 (EFT L 135, s. 32, herefter »affaldsdirektivet«), af Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT) (EFT L 243, s. 31, herefter »direktivet om PCB og PCT«) og af Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 31), som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986 (EFT 1987 L 42, s. 43, herefter »direktivet om olieaffald«), samt gyldigheden af forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i).

2 Spørgsmålene er blevet rejst i forbindelse med en række tvister mellem Oliehandel Koeweit BV (herefter »OHK«) (sag C-307/00), Slibverwerking Noord-Brabant NV og Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (herefter henholdsvis »SNB« og »GSES«) (sag C-308/00), PPG Industries Fiber Glass BV (herefter »PPGIFG«) (sag C-309/00), Stork Veco BV (herefter »SV«) (sag C-310/00), og Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV, Afvalverbranding Zuid Nederland NV og Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH (herefter henholdsvis »SANB«, »AZN« og »MGMV«) (sag C-311/00) mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (boligminister, minister for fysisk planlægning og miljøminister, herefter »ministeren«) angående ministerens indsigelser vedrørende de påtænkte affaldsoverførsler mellem Nederlandene og Tyskland, anmeldt af OHK, SNB, SV og AZN og angående en bøde, som ministeren pålagde PPGIFG for at have gennemført en sådan overførsel af affald uden forudgående anmeldelse.

Retsforskrifter

Fællesskabsretlige bestemmelser

Affaldsdirektivet

3 Affaldsdirektivets væsentligste formål er at beskytte menneskets sundhed og miljøet mod de skadelige virkninger ved indsamling, transport, behandling, oplagring og deponering af affald. Navnlig er det ifølge fjerde betragtning til dette direktiv vigtigt at fremme genindvinding fra affald og anvendelse af genindvundne materialer for at bevare de naturlige ressourcer.

4 Affaldsdirektivet definerer i artikel 1, litra e), »*bortskaffelse*« som »enhver form og metode, der er anført i bilag II A«, og i litra f), »*nyttiggørelse*«, som »enhver form og metode, der er anført i bilag II B«.

5 Direktivets artikel 2, stk. 2, bestemmer:

»Med henblik på regulering af håndteringen af visse kategorier [af] affald kan der i særdirektiver fastsættes specifikke særbestemmelser eller bestemmelser til supplering af bestemmelserne i dette direktiv.«

6 Samme direktivs artikel 3, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at fremme:

a) for det første forhindring eller nedbringelse af affaldsproduktionen og af affaldets skadevirkninger [...]

b) for det andet:

— nyttiggørelse af affald gennem genvinding, genbrug, videreudnyttelse eller anden behandling med henblik på at udvinde sekundære råstoffer,

eller

— anvendelse af affald som energikilde.«

7 Affaldsdirektivets artikel 5 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med andre medlemsstater, når dette viser sig nødvendigt eller hensigtsmæssigt, egnede foranstaltninger med henblik

på oprettelsen af et integreret og tilstrækkeligt net af bortskaffelsesfaciliteter, hvorved der tages hensyn til den bedste teknologi, der er til rådighed, og som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger. Dette net skal sætte Fællesskabet som helhed i stand til selv at bortskaffe sit affald og gøre det muligt for de enkelte medlemsstater hver især at nå dette mål under hensyn til de geografiske forhold eller behovet for særlige faciliteter til bestemte typer affald.

2. Nettet skal endvidere muliggøre bortskaffelse af affald på et af de nærmeste egnede anlæg under anvendelse af de mest hensigtsmæssige metoder og teknologier til sikring af et højt beskyttelsesniveau for miljøet og folkesundheden.«

8 Samme direktivs artikel 7 bestemmer:

»1. For at nå de mål, der er nævnt i artikel 3, 4 og 5, skal den eller de i artikel 6 omhandlede kompetente myndigheder hurtigst muligt udarbejde en eller flere planer for håndtering af affaldet.[...]

[...]

3. Medlemsstaterne kan træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at hindre transport af affald, som ikke er i overensstemmelse med deres planer for affaldshåndtering. De underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om sådanne foranstaltninger.«

9 Bilag II A til affaldsdirektivet med overskriften »Bortskaffelsesoperationer« har følgende ordlyd:

»*NB:* I dette bilag angives de bortskaffelsesoperationer, som benyttes i praksis.
[...]

D 1 Deponering på eller i jorden (f.eks. lossepladser)

[...]

D 3 Indsprøjtning i dybtliggende formationer (f.eks. indsprøjtning af flydende eller partikelformet affald i boringer, salthorste eller naturlige geologiske spalter)

[...]

D 9 Fysisk-kemisk behandling, ikke andetsteds specificeret i dette bilag, som resulterer i forbindelser eller blandinger, som bortskaffes efter en af de i D 1-D 12 omhandlede metoder (f.eks. fordampning, tørring, kalcinering osv.)

D 10 Forbrænding på landjorden

[...]

D 12 Permanent oplagring (f.eks. placering af beholdere i en mine osv.)

D 13 Blanding forud for en af de i D 1-D 12 omhandlede operationer

[...]«

10 Bilag II B til samme direktiv med overskriften »Nyttiggørelsesoperationer« har følgende ordlyd:

»*NB:* I dette bilag angives de nyttiggørelsesoperationer, som benyttes i praksis.[...]

R 1 Hovedanvendelse som brændsel eller andre midler til energifremstilling

[...]

R 4 Recirkulering eller genvinding af metaller eller metalforbindelser

R 5 Recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer

R 6 Regenerering af syrer eller baser

[...]

R 10 Spredning på jorden med positive virkninger for landbrug eller økologi

R 11 Anvendelse af affald hidrørende fra en af operationerne R 1 til R 10

[...]«

Forordningen

11 Forordningen regulerer navnlig overvågning af og kontrol med overførsel af affald mellem medlemsstaterne.

12 I forordningens artikel 2, litra i), defineres »bortskaffelse« som operationerne defineret i affaldsdirektivets artikel 1, litra e), og i artikel 2, litra k), defineres »nyttiggørelse« som operationerne defineret i direktivets artikel 1, litra f).

13 Forordningens artikel 1, stk. 3, litra a), bestemmer:

»Overførsler af affald, der udelukkende er bestemt til nyttiggørelse, og som er opført i bilag II, er heller ikke omfattet af forordningens bestemmelser, bortset fra bestemmelserne i litra b), c), d) og e), i artikel 11 og i artikel 17, stk. 1, 2 og 3.«

14 Forordningens afsnit II med overskriften »Overførsler af affald mellem medlemsstater« indeholder bl.a. et kapitel A bestående af artikel 3-5, der vedrører proceduren for overførsel af affald til bortskaffelse, og et kapitel B bestående af artikel 6-11, der vedrører proceduren for overførsel af affald til nyttiggørelse.

15 Forordningens artikel 6, stk. 1, bestemmer:

»Hvis en anmelder agter at overføre affald til nyttiggørelse, der er opført på listen i bilag III, fra en medlemsstat til en anden medlemsstat og/eller at transportere det gennem en eller flere andre medlemsstater, skal han anmelde dette til den kompetente bestemmelsesmyndighed med en kopi til de kompetente afsendelses- og transitmyndigheder samt til modtageren, jf. dog artikel 25, stk. 2, og artikel 26, stk. 2.«

16 Forordningens artikel 3, stk. 1, er affattet som følger:

»Hvis en anmelder agter at overføre affald til bortskaffelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat og/eller at lade det transportere gennem en eller flere andre medlemsstater, skal han anmelde dette til den kompetente bestemmelsesmyndighed med en kopi til de kompetente afsendelses- og transitmyndigheder samt til modtageren, jf. dog artikel 25, stk. 2, og artikel 26, stk. 2.«

17 Ifølge forordningens artikel 4, stk. 2, litra c), skal de indsigelser, som de kompetente bestemmelses-, afsendelses- og transitmyndigheder kan rejse over for overførslen af affald til bortskaffelse, og de betingelser, som de kan fastsætte herfor, støttes på denne bestemmelses stk. 3.

18 Forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), bestemmer:

»De kompetente afsendelses- og bestemmelsesmyndigheder kan under hensyntagen til geografiske forhold eller behovet for specialanlæg til bestemte typer

affald gøre begrundet indsigelse mod den påtænkte overførsel, hvis den ikke er i overensstemmelse med direktiv 75/442/EØF, især artikel 5 og 7:

i) for at gennemføre princippet om tilstrækkelig egenkapacitet på fællesskabsplan og nationalt plan.«

19 Forordningens artikel 10 bestemmer:

»Overførsler af affald til nyttiggørelse, der er opført på listen i bilag IV [...], følger procedurerne i artikel 6 til 8, dog således at der skal foreligge skriftligt samtykke fra de berørte kompetente myndigheder, inden overførslen påbegyndes.«

20 Affaldslisten i bilag IV til forordningen indeholder bl.a. »affald, stoffer og produkter indeholdende, bestående af eller forurenet med polychlorerede biphenyler (PCB) og/eller polychlorerede triphenyler (PCT) og/eller polybromerede biphenyler (PBB), herunder andre polybromerede analoge til disse forbindelser, i en koncentration på 50 mg/kg eller derover«.

21 Forordningens artikel 26 bestemmer:

»1. Overførsel af affald betragtes som ulovlig, såfremt den:

a) foretages uden anmeldelse til alle de berørte kompetente myndigheder i overensstemmelse med denne forordning

[...]

e) medfører en bortskaffelse eller nyttiggørelse i strid med Fællesskabets eller internationale regler

[...]

2. Såfremt anmelderen er ansvarlig for en sådan ulovlig overførsel, sørger den kompetente afsendelsesmyndighed for, at det pågældende affald:

a) af anmelderen eller om nødvendigt af myndigheden selv returneres til afsendelsesstaten eller, hvis dette ikke er muligt

b) bortskaffes eller nyttiggøres på en miljømæssigt forsvarlig måde,

inden for en frist på tredive dage efter det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed har fået underretning om den ulovlige overførsel, eller inden for en anden frist, som de berørte kompetente myndigheder måtte blive enige om.

I så fald skal der foretages en ny anmeldelse. Ingen afsendelsesmedlemsstat eller transitmedlemsstat kan modsætte sig returneringen af dette affald, hvis den kompetente bestemmelsesmyndighed fremsætter en behørigt begrundet anmodning derom med en redegørelse for grunden dertil.

[...]

5. Medlemsstaterne træffer passende retlige foranstaltninger for at forbyde og straffe ulovlige overførsler.«

Direktivet om olieaffald

22 Det fremgår af sjette betragtning til direktiv 87/101, som ændrer direktivet om olieaffald, at da PCB og PCT er særlig farligt, har fællesskabslovgiver villet styrke Fællesskabets bestemmelser om forbrænding eller regenerering af olieaffald, der er forurenet med disse stoffer.

23 Artikel 1, femte led, i direktivet om olieaffald, bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

— *forbrænding*

anvendelse af olieaffald som brændsel med passende genvinding af den frembragte varme.«

24 Direktivets artikel 8, stk. 2, litra b), bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer sig [...]

[...]

b) at olieaffald, der anvendes som brændsel [...] ikke indeholder PCB/PCT i koncentrationer, der overskrider 50 ppm.«

25 I medfør af artikel 10, stk. 2, første afsnit, i direktivet om olieaffald, som ændret ved direktivet om PCB og PCT, er olieaffald, som indeholder mere end 50 ppm PCB eller PCT, underlagt bestemmelserne i nævnte direktiv.

Direktivet om PCB og PCT

26 Ifølge artikel 1 er formålet med direktivet om PCB og PCT en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontrolleret bortskaffelse af PCB, dekontaminering eller bortskaffelse af apparater indeholdende PCB og/eller bortskaffelse af brugte PCB med henblik på deres fuldstændige bortskaffelse på grundlag af nævnte direktivs bestemmelser.

27 Artikel 2, litra a) og c), i direktivet om PCB og PCT bestemmer, at i dette direktiv forstås ved »PCB« bl.a. blandinger med et samlet indhold på mere end 0,005 vægtprocent af PCB og PCT og ved »brugte PCB« forstås PCB, der betragtes som affald efter affaldsdirektivet.

28 Artikel 2, litra f), i direktivet om PCB og PCT bestemmer, at i dette direktiv forstås ved »bortskaffelse«, »bortskaffelsesform D 8, D 9, D 10, D 12 (kun i et sikkert, dybt, underjordisk lager i en tør klippeformation, og kun for apparater, der indeholder PCB og brugte PCB, som ikke kan dekontamineres) og D 15 i henhold til bilag II A til affaldsdirektivet«.

29 Artikel 3 i direktivet om PCB og PCT bestemmer:

»Med forbehold af internationale forpligtelser træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for snarest muligt at sikre bortskaffelse af brugte PCB og dekontaminering eller bortskaffelse af PCB og apparater indeholdende PCB [...]«

30 Direktivets artikel 8, stk. 2, bestemmer:

»Når bortskaffelse sker ved afbrænding, finder bestemmelserne i Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om afbrænding af farligt affald [...] anvendelse. Andre metoder til bortskaffelse af PCB, brugte PCB og/eller apparater indeholdende PCB kan tillades, hvis de — sammenlignet med afbrænding — opfylder tilsvarende miljøbeskyttelsesstandarder og overholder de tekniske standarder, der betragtes som den bedste tilgængelige teknologi«.

Nationale bestemmelser

31 I Nederlandene sikres gennemførelsen af forordningen primært ved Wet milieubeheer (miljøbeskyttelseslov, *Staatsblad* 1994, 311, herefter »WMB«).

32 WMB's artikel 10.44e indeholder et forbud mod overførsler, der kvalificeres som ulovlige overførsler i henhold til forordningens artikel 26, stk. 1.

33 Meerjarenplan gevaarlijke afvalstoffen (flerårsplan for farligt affald, herefter »MJP GA II«) er en affaldshåndteringsplan som omhandlet i affaldsdirektivets artikel 7. Farligt affald, som MJP GA II finder anvendelse på, er opregnet i Besluit aanwijzing gevaarlijke afvalstoffen (bekendtgørelse om mærkning af farligt affald) af 25. november 1993 (*Staatsblad*, 617, herefter »BAGA«).

34 I MJP GAII's afsnit 8.2 bestemmes det, at hvis der er tilstrækkelig kapacitet til endelig bortskaffelse i Nederlandene, er overførsel af farligt affald til endelig bortskaffelse i princippet forbudt med henblik på at sikre kontinuiteten i en sådan bortskaffelse i Nederlandene i overensstemmelse med princippet om egenkapacitet på nationalt plan.

35 Afsnit II i MJP GA II indeholder desuden de mere specifikke sektorielle bestemmelser.

36 Sektorplan 18 med overskriften »Forbrænding af farligt affald« bestemmer således, at forbrænding af olie med PCB-indhold altid udgør en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 10 i bilag II A til affaldsdirektivet, henset til de risici for gendannelse og/eller ufuldstændig forbrænding af miljøskadelige stoffer, der er forbundet med deres anvendelse som brændsel. Det bestemmes endvidere, at det kun er i tilfælde, hvor der er tale om midlertidig utilstrækkelig kapacitet, eller såfremt affaldet ud fra et teknisk synspunkt ikke kan forbrændes i Nederlandene, at udførsel til et udenlandsk specialiseret anlæg til forbrænding af farligt affald som endelig bortskaffelse kan tillades.

37 Sektorplan 8 med overskriften »Syrer, baser og svovlholdigt affald« i MJP GA II henviser til afsnit 8.2 i MJP GA II. Det samme gør sig gældende for sektorplan 20 med overskriften »Affald C2 til fyring«, som desuden præciserer, at udførsel af C2-affald med henblik på oplagring i undergrunden eller oplagring ikke er tilladt.

38 I afsnit 4.1.6 i bilagene til Noord-Brabantse Provinciaal Milieubeleid (herefter »NBPM«) (provinsen Noord-Brabants miljøforvaltningsplan), der er en plan for håndtering af affald som omhandlet i affaldsdirektivets artikel 7, bekendtgjort på provinsplan og anvendelig på ufarligt affald, anføres det, at princippet om egenkapacitet, hvorefter hver provins i princippet skal bearbejde sit eget affald, står centralt i vurderingen af en ansøgning om import eller eksport af affald.

Tvisterne i hovedsagen

Sag C-307/00

39 Ved afgørelse af 25. februar 1998, truffet i medfør af forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), sammenholdt med bestemmelserne i MJP GA II, har ministeren rejst indsigelse mod OHK's påtænkte overførsel til Tyskland af 1 000 tons olieaffald, hvis PCB-indhold oversteg 50 ppm, som er farligt affald i henhold til BAGA. Ifølge OHK's anmeldelse skulle olien anvendes til nyttiggørelse ved hjælp af en sådan operation, som omhandles i punkt R 1 i bilag II B til affaldsdirektivet. Olien skulle nærmere bestemt anvendes som brændsel til oparbejdning af nødvendig energi til det olieraffinaderi, som drives af selskabet Mineralöl Raffinerie Dollbergen GmbH.

40 Da OHK ikke fik medhold i sin klage ved ministerens afgørelse af 9. oktober 1998, anlagde OHK sag ved Raad van State.

41 På grundlag af bl.a. sektorplan 18 i MJP GA II er ministeren af den opfattelse, at den omhandlede operation er en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 10 i bilag II A til affaldsdirektivet. I betragtning af at der er tilstrækkelig bortskaffelseskapacitet i Nederlandene, er ministeren derfor forpligtet til at modsætte sig den i hovedsagen omhandlede overførsel i overensstemmelse med afsnit 8.2 i MJP GA II for at sikre opretholdelsen af denne kapacitet og bevare egenkapaciteten på nationalt plan.

42 OHK har til støtte for sit søgsmål nærmere bestemt gjort gældende, at ministeren ikke havde grundlag for at modsætte sig den omhandlede overførsel, for så vidt som anvendelsen af det omhandlede affald udgjorde en nyttiggørelsesoperation i henhold til punkt R 1 i bilag II B til affaldsdirektivet. OHK har i denne forbindelse navnlig understreget, at PCB også er anført på affaldslisten i bilag IV til forordningen, for hvilke samme forordnings artikel 10 fastsætter en mulighed for nyttiggørelse. Anvendelsen af den omhandlede olie som brændsel skulle endvidere fremkalde en positiv nettoeffekt for så vidt angår energitilførsel og i modsætning til forbrænding gøre det muligt fuldstændig at bortskaffe PCB.

43 OHK har subsidiært gjort gældende, at selv om den påtænkte forbrænding skulle have været angivet som bortskaffelse, har ministeren rejst indsigelser i strid med princippet om egenkapacitet i forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i). Som bl.a. affaldsdirektivets artikel 5 vidner om, har fællesskabslovgiver frem for alt villet opnå egenkapacitet på fællesskabsplan, og bestræbelserne på at opnå egenkapacitet på nationalt plan er underordnet det første mål. Såfremt dette princip skulle fortolkes således, at det tilsigtede at sikre egenkapacitet på nationalt plan til skade for fri bevægelighed for affald og en affaldshåndtering af god kvalitet, ville nævnte princip stride mod artikel 29 EF, idet ingen af de hensyn, der er opregnet i artikel 30 EF, kan påberåbes.

44 For den forelæggende ret fastholdt ministeren, at den i hovedsagen omhandlede operation udgør en bortskaffelse. Ministeren har bl.a. i denne forbindelse gjort

gældende, at det fremgår af såvel forpligtelsen til fuldstændig at bortskaffe PCB i direktivet om PCB og PCT, som af artikel 8, stk. 3, litra b), i direktivet om olieaffald, at det er umuligt at nyttiggøre det i hovedsagen omhandlede affald gennem anvendelse som brændsel.

45 Ministeren har i øvrigt bestridt, at han har anvendt princippet om egenkapacitet urigtigt på nationalt plan. Han har anført, at nævnte princip ikke er i strid med artikel 29 EF, og at tvingende miljøbeskyttelseskrav i et tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, kan begrunde foranstaltninger, der begrænser udførslen af affald.

Sag C-308/00

46 Ved afgørelse af 1. december 1998, truffet i medfør af forordningens artikel 4, stk. 3, sammenholdt med bestemmelserne i NBPM, har ministeren rejst indsigelse mod SNB's påtænkte overførsel til Tyskland af 5 000 tons flyveaske, der hidrører fra forbrænding af slam. Ifølge SNB's anmeldelse skulle asken nyttiggøres i henhold til operation R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet. Asken skulle nærmere bestemt anvendes af GSES som fyld ved fremstilling af betonmørtel og bruges til opfyldning af nedlagte kaliminer for på udvalgte steder i minerne at gøre jorden trykfast og således forhindre eventuelle skader ved sammenstyrtning.

47 Da de ikke fik medhold i deres klager ved ministerens afgørelse af 26. juli 1999, anlagde SNB og GSES sag ved Raad van State.

48 Ifølge ministerens opfattelse er tilsætning af flyveaske til mørtel en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 9 eller D 13 i bilag II A til affaldsdirektivet og opfyldning af miner ved hjælp af det pågældende mørtel er en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 1, D 3 eller D 12, i nævnte bilag. Ministeren har derfor modsat sig udførslen og påberåbt sig princippet om egenkapacitet i punkt 4.1.6 i bilagene til NBPM.

49 Ifølge ministerens opfattelse er hovedformålet i det foreliggende tilfælde bortskaffelse af flyveasken ved underjordisk oplagring. Den i hovedsagen omhandlede operation svarer ikke i øvrigt til nogen af nyttiggørelsesoperationerne, som er opregnet i den udtømmende liste i bilag II B til affaldsdirektivet. Operationen kan navnlig ikke klassificeres som recirkulering, idet den ikke indebærer nogen behandling, som gør affaldet egnet til genanvendelse som råstof, men lader affaldet forsvinde uden mulighed for senere genanvendelse. Selv om en sådan operation kunne klassificeres både som nyttiggørelse og bortskaffelse, opretholdes klassificeringen som bortskaffelse og den mest restriktive beskyttelsesordning i forordningen anvendes.

50 Til støtte for deres søgsmål har SNB og GSES i det væsentlige gjort gældende, at ministeren ikke havde grundlag for at rejse indsigelse mod den pågældende overførsel, for så vidt som den omhandlede anvendelse udgjorde en nyttiggørelsesoperation i henhold til punkt R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet. Anvendelsen af flyveaske i fremstillingen af betonmørtel gør det muligt at undgå brug af råstoffer, hvorved man efterkommer en lovbestemt pligt til at opfylde miner, og den omhandlede operation tilgodeser som helhed miljøet.

51 Ifølge SNB og GSES er den omstændighed, at fremstilling af mørtel ikke specifikt er anført i listen i bilag II B til affaldsdirektivet, ikke relevant, da denne liste ikke er udtømmende. Såvel beskyttelse af miljøet, som nødvendigheden af at sikre de frie varebevægelser, fører i det foreliggende tilfælde til, at valget må falde ud til fordel for, at den påtænkte operation klassificeres som nyttiggørelse. Indtil

november 1998 har ministeren på grundlag af en sådan klassificering ikke gjort indsigelse mod tilsvarende overførsler. Ministerens praksis viser endvidere, at han anser fremstillingen af asfaltbeton i Nederlandene for en nyttiggørelsesoperation.

52 Subsidiært har SNB og GSES gjort gældende, at selv om den påtænkte operation skulle blive klassificeret som bortskaffelse, er ministerens indsigelse mod overførslen ulovlig, for så vidt som han for det første ikke har godtgjort, at bortskaffelse i Nederlandene af flyveaske var nødvendig for at oprette og opretholde et integreret og tilstrækkeligt net for bortskaffelse på nationalt plan, og for det andet er det på grund af de frie varebevægelser og miljøhensyn nødvendigt at lade hensynet til bortskaffelse, som er til nytte i en anden medlemsstat, veje tungere end en bortskaffelse, som ikke er til nogen nytte i den medlemsstat, hvorfra affaldet hidrører.

53 Efter ministerens opfattelse har forordningen og affaldsdirektivet til formål at beskytte miljøet og ikke at virkeliggøre de frie varebevægelser. Princippet om egenkapacitet på nationalt plan er i overensstemmelse med artikel 174, stk. 2, EF, hvori det præciseres, at indgreb over for miljøskader fortrinsvis skal ske ved kilden, samt til konventionen om kontrol med grænseoverskridende overførsel af farligt affald og bortskaffelsen heraf, undertegnet den 22. marts 1989 i Basel (Schweiz), og indgået på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 93/98/EØF af 1. februar 1993 (EFT L 39, s. 1).

Sag C-309/00

54 PPGIFG har indgået en kontrakt med det tyske selskab AVG/Nottenkamper OHG (herefter »AVG«), hvorefter AVG forpligtede sig til at forarbejde 9 000 tons glasfiberrester om året fra PPGIFG's produktion af E-glasfibre.

55 AVG har fået tilladelse af Landrat des Kreises Wesel til at udvinde ler af lergrave ved Hünxe (Tyskland) på betingelse af, at selskabet efterlod landskabet i dets oprindelige tilstand efter udvindingen. AVG havde ret til at opfylde de grave, som opstår ved udvinding af lergrave, med de stoffer, der udtømmende er opregnet i den tilladelse, der er udstedt til selskabet, og inden for de grænser, som er fastsat deri. Blandt de uorganiske stoffer, som AVG anvender, optræder bl.a. glasfiberrester.

56 Med henvisning til bestemmelserne i WMB's artikel 10.44e, sammenholdt med forordningens artikel 26, stk. 1, har ministeren ved beslutning af 22. marts 1999 pålagt PPGIFG en tvangsbøde på 500 NLG pr. ton glasfiberaffald, som denne overfører uden forudgående anmeldelse i henhold til forordningen.

57 Da PPGIFG ikke fik medhold i sin klage ved ministerens afgørelse af 15. juli 1999, anlagde selskabet sag ved Raad van State.

58 Ifølge ministerens opfattelse er opfyldning af lergrave en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 1, D 9 eller D 13 i bilag II A til affaldsdirektivet, ligesom en forudgående anmeldelse var påkrævet i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1.

59 Hovedformålet i det foreliggende tilfælde er bortskaffelse af glasfiberrester. Den i hovedsagen omhandlede operation svarer ikke i øvrigt til nogen af nyttiggørelsesoperationerne opregnet i den udtømmende liste i bilag II B til affaldsdirektivet. Operationen kan navnlig ikke klassificeres som recirkulering, idet den ikke indebærer nogen behandling, som gør affaldet egnet til genanvendelse som råstof.

Selv om en sådan operation kunne klassificeres både som nyttiggørelse og bortskaffelse, opretholdes klassificeringen som bortskaffelse, og den mest restriktive beskyttelsesordning i forordningen anvendes.

60 Til støtte for sit søgsmål har PPGIFG gjort gældende, at for så vidt der er tale om overførsler af affald, der omhandles i bilag II til forordningen, og som er bestemt til nyttiggørelse, skulle de i hovedsagen omhandlede overførsler ikke have været anmeldt.

61 Efter PPGIFG's opfattelse udgør den omhandlede opfyldning en nyttiggørelsesoperation i henhold til punkt R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet. Glasfiberrester, der er anerkendt som byggematerialer, giver stabilitet og tæthed i skråninger og sandformationer i lergravene og bidrager også til vandmiljøet i lergravene. Anvendelsen af glasfiberrester giver mulighed for at undgå at anvende råstoffer med henblik på at opfylde en lovbestemt opfyldningsforpligtelse. Den omstændighed, at en opfyldningsoperation, som den foreliggende, ikke specifikt er opført på listen i bilag II B til affaldsdirektivet, er ikke relevant, da denne liste ikke er udtømmende. Såvel miljøbeskyttelse som nødvendigheden af at sikre de frie varebevægelser taler i dette tilfælde for at betragte den pågældende operation som en nyttiggørelsesoperation.

62 PPGIFG har endvidere gjort gældende, at Landrat des Kreises Wesel ved skrivelse af 28. januar 1997 til selskabet har bekræftet, at opfyldningen af lergravene ved Hünxe udgør en nyttiggørelsesoperation i henhold til § 4, stk. 3, i Gesetz zur Förderung der Kreislaufwirtschaft und Sicherung der umweltverträglichen Beseitigung von Abfällen (den tyske lov om fremme af et økonomisk forsvarligt kredsløb og sikring af miljøvenlig bortskaffelse af affald). For så vidt angår affald, der skal anvendes i Tyskland, er denne vurdering afgørende.

63 Ved afgørelse af 10. december 1998, truffet i medfør af forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), sammenholdt med bestemmelserne i MJP GA II, har ministeren rejst indsigelse mod SV's påtænkte overførsel til Tyskland af 150 tons jernkloridopløsning, som er farligt affald i henhold til BAGA. Ifølge SV's anmeldelse skulle opløsningen anvendes til nyttiggørelse ved hjælp af en operation, som omhandles i punkt R 4, R 6 eller R 10 i bilag II B til affaldsdirektivet. Opløsningen skulle nærmere bestemt anvendes i det affaldsbortskaffelsesanlæg, der ejes af Edelhoff Abfallbereitungstechnik GmbH & Co., for at stabilisere bindingsprocessen i andre affaldsmetaller, og medfører således, at disse bundfældes. Jernklorid, som råvare, har også denne stabiliseringseffekt. Det således fremkomne bundfald filtreres til sidst fra i en blok, som deponeres.

64 Da SV ikke fik medhold i sin klage ved ministerens afgørelse af 3. august 1999, anlagde SV sag ved Raad van State.

65 Ifølge ministerens opfattelse er den påtænkte anvendelse en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 9 i bilag II A til affaldsdirektivet. Henset til, at der er tilstrækkelig bortskaffelseskapacitet i Nederlandene, var ministeren derfor forpligtet til at modsætte sig den i hovedsagen omhandlede overførsel i overensstemmelse med sektorplan 8 og afsnit 8.2 i MJP GA II for at opretholde denne kapacitet og bevare en egenkapacitet på nationalt plan.

66 Ifølge ministerens opfattelse er hovedformålet i det foreliggende tilfælde bortskaffelse af affald. Den i hovedsagen omhandlede operation svarer ikke i øvrigt til nogen af nyttiggørelsesoperationerne opregnet i den udtømmende liste i bilag II B

til affaldsdirektivet. Operationen kan navnlig ikke klassificeres som recirkulering, idet den ikke indebærer nogen behandling, som gør affaldet egnet til genanvendelse som råstof. Selv om en sådan operation kunne klassificeres både som nyttiggørelse og bortskaffelse, opretholdes klassificeringen som bortskaffelse, og den mest restriktive beskyttelsesordning i forordningen anvendes.

67 Til støtte for sin påstand har SV i det væsentlige gjort gældende, at ministeren ikke havde grundlag for at rejse indsigelse mod den pågældende overførsel, for så vidt som den omhandlede anvendelse udgjorde en nyttiggørelsesoperation i henhold til punkt R 4, R 6 eller R 10 i bilag II B til affaldsdirektivet. Den nævnte anvendelse gør det nemlig muligt at genanvende jernkloridopløsningen samtidig med, at den samlede mængde affald begrænses, inden det deponeres, og brug af råstoffer undgås.

Sag C-311/00

68 Ved afgørelse af 19. februar 1999, truffet i medfør af forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), sammenholdt med bestemmelserne i MJP GA II, har ministeren rejst indsigelse mod AZN's påtænkte overførsel til Tyskland af 15 000 tons »AVI«-flyveaske fra affaldsforbrænding, som i sig selv er farligt affald i henhold til BAGA. Ifølge AZN's anmeldelse skulle nævnte flyveaske anvendes til nyttiggørelse ved hjælp af en operation, som omhandlet i punkt R 11 i bilag II B til affaldsdirektivet. Flyveasken skulle nærmere bestemt anvendes ved MGMV's fremstilling af betonmørtel.

69 MGMV har en tilladelse, som er udstedt i henhold til Bundesimmissionsschutzgesetz, til at fremstille forskellige byggematerialer til minedrift, herunder betonmørtel. De nævnte materialer skal opfylde kvalitetskravene, der er fastsat i

Bundesgesetzlichen Gesundheitsschutz-Bergverordnung. Materialerne skal anvendes i minerne til afstivning af minegange og skakter, stabilisering af klippelag og forhindre sammenstyrtning samt til tætte opdelinger, der gør det muligt at forhindre gasophobning og eksplosioner.

70 Da de ikke fik medhold i deres klager ved ministerens afgørelse af 2. august 1999, anlagde SANB, AZN og MGMV sag ved Raad van State.

71 Ifølge ministerens opfattelse er indarbejdning af flyveaske i mørtel en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 9 eller D 13 i bilag II A til affaldsdirektivet og opfyldning af miner ved hjælp af det pågældende mørtel er en bortskaffelsesoperation i henhold til punkt D 1, D 3 eller D 12 i nævnte bilag. Henset til, at der er tilstrækkelig bortskaffelseskapacitet i Nederlandene, var ministeren derfor forpligtet til at modsætte sig den omhandlede overførsel i overensstemmelse med sektorplan 20 og afsnit 8.2 i MJP GA II med henblik på at opretholde denne kapacitet og bevare en egenkapacitet på nationalt plan.

72 Ifølge ministerens opfattelse er hovedformålet i det foreliggende tilfælde bortskaffelse af flyveasken ved underjordisk oplagring. Den i hovedsagen omhandlede operation svarer ikke i øvrigt til nogen af nyttiggørelsesoperationerne opregnet i den udtømmende liste i bilag II B til affaldsdirektivet. Operationen kan navnlig ikke klassificeres som recirkulering, idet den ikke indebærer nogen behandling, som gør affaldet egnet til genanvendelse som råstof, men lader affaldet forsvinde uden mulighed for senere genanvendelse. Selv om en sådan operation kunne klassificeres både som nyttiggørelse og bortskaffelse, opretholdes klassificeringen som bortskaffelse, og den mest restriktive beskyttelsesordning i forordningen anvendes.

73 Til støtte for deres søgsmål har SANB, AZN og MGMV i det væsentlige gjort gældende, at ministeren ikke havde grundlag for at rejse indsigelse mod den omhandlede overførsel, for så vidt som den omhandlede anvendelse udgjorde en nyttiggørelsesoperation i henhold til punkt R 5 eller R 11 i bilag II B til affaldsdirektivet. Anvendelsen af flyveaske ved fremstillingen af byggematerialer har kun lille indvirkning på miljøet og gør det muligt at undgå brug af råstoffer, ligesom den således fremstillede betonmørtel anvendes til afstivninger, vægge og gange i aktive miner. Endvidere bryder den i sagen anfægtede afgørelse med ministerens tidligere praksis og skader retssikkerheden.

De præjudicielle spørgsmål

74 Da Raad van State var af den opfattelse, at afgørelsen af tvisterne i hovedsagen forudsætter en fortolkning af fællesskabsretten, har den udsat sagerne og forelagt Domstolen flere præjudicielle spørgsmål.

75 I sag C-307/00 har Raad van State stillet følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Medfører Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterfenyler (PCB/PCT) og Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986 om ændring af direktiv 75/439/EØF om bortskaffelse af olieaffald, at Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald

inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab skal fortolkes således, at overførsel af olieaffald med et PCB-indhold på over 50 ppm altid skal anses for overførsel af affald til bortskaffelse som omhandlet i forordningens afsnit II, kapitel A, sammenholdt med artikel 1, litra e), i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald?

2) a) Såfremt spørgsmål 1 skal besvares bekræftende, og overførsel af olieaffald med et PCB-indhold på over 50 ppm derfor altid skal anses for overførsel af affald til bortskaffelse, kan der da i henhold til artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), i forordning nr. 259/93 gøres indsigelse mod overførslen, udelukkende fordi det er nødvendigt at opnå egenkapacitet på nationalt plan, uden at det godtgøres, at egenkapacitet på nationalt plan er nødvendig for at opnå egenkapacitet på fællesskabsplan?

b) I bekræftende fald, er forordning nr. 259/93, for så vidt den tillader et sådant eksportforbud alene på grundlag af princippet om egenkapacitet på nationalt plan, forenelig med artikel 29 EF?«

76 I sag C-308/00 har Raad van State forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Skal den i bilag II B til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald under R 5 nævnte operation, recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, fortolkes således, at den også omfatter »genbrug« som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, [stk. 1], litra b), første led?

b) Hvorledes skal operation R 5 fortolkes, bl.a. i betragtning af svaret på det første spørgsmål under pkt. a)? Kræves det, for at der er tale om den dér nævnte operation, at affaldet bearbejdes, kan bruges flere gange eller tages tilbage?

2) Såfremt det følger af svaret på de forudgående spørgsmål, at en operation som forarbejdning af flyveaske ikke falder ind under operation R 5: Er listerne over operationer i bilag II A og II B til direktiv 75/442 da udtømmende, eller er en af disse lister udtømmende, og i bekræftende fald, hvilken liste?

3) a) På grundlag af hvilke kriterier skal det afgøres, om en operation skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse som omhandlet i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Såfremt en operation kan betegnes som en bortskaffelsesoperation eller som en nyttiggørelsesoperation, skal der da gives listen i bilag II A eller II B forrang ved henførelsen af denne operation, eller har ingen af de to lister forrang for den anden?

4) Skal afsendelsesmedlemsstatens eller bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheds vurdering anses for afgørende med hensyn til spørgsmålet, om en operation skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse?

5) a) Såfremt overførsel af flyveaske skal anses for overførsel af affald til bortskaffelse, kan der da i henhold til artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab gøres indsigelse mod overførslen, udelukkende fordi det er nødvendigt at opnå egenkapacitet på nationalt plan, uden at det godtgøres, at egenkapacitet på nationalt plan er nødvendig for at opnå egenkapacitet på fællesskabsplan?

b) I bekræftende fald, er forordning nr. 259/93 da, for så vidt den tillader et sådant eksportforbud alene på grundlag af princippet om egenkapacitet på nationalt plan, forenelig med artikel 29 EF?«

77 I sag C-309/00 har Raad van State forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Skal den i bilag II B til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald under R 5 nævnte operation vedrørende recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, fortolkes således, at den også omfatter »genbrug« som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, [stk. 1], litra b), første led?

b) Hvorledes skal operation R 5 fortolkes, bl.a. i betragtning af svaret på det første spørgsmål? Kræves det, for at der er tale om den dér nævnte operation, at affaldet bearbejdes, kan bruges flere gange eller tages tilbage?

2) Såfremt det følger af svaret på de forudgående spørgsmål, at en operation som opfyldning af lergrave ikke falder ind under operation R 5: Er listerne over operationer i bilag II A og II B til direktiv 75/442 da udtømmende, eller er en af disse lister udtømmende, og i bekræftende fald, hvilken liste?

3) a) På grundlag af hvilke kriterier skal det afgøres, om en operation skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse som omhandlet i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Såfremt en operation kan betegnes som en bortskaffelsesoperation eller som en nyttiggørelsesoperation, skal der da gives listen i bilag II A eller II B forrang ved henførelsen af denne operation, eller har ingen af de to lister forrang for den anden?

4) Skal afsendelsesmedlemsstatens eller bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheds vurdering anses for afgørende med hensyn til spørgsmålet, om en operation skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse?«

78 I sag C-310/00 har Raad van State forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Skal den i bilag II B til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald under R 4 nævnte operation vedrørende recirkulering eller genvinding af metaller eller metalforbindelser, fortolkes således, at den også omfatter »genbrug« som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, [stk. 1], litra b), første led?

b) Hvorledes skal operation R 4 fortolkes, bl.a. i betragtning af svaret på det første spørgsmål? Kræves det, for at der er tale om den dér nævnte operation, at affaldet bearbejdes, kan bruges flere gange eller tages tilbage?

2) Såfremt det følger af svaret på de forudgående spørgsmål, at en operation som forarbejdning af jernkloridopløsninger ikke falder ind under operation R 4: Er listerne over operationer i bilag II A og II B til direktiv 75/442 da udtømmende, eller er en af disse lister udtømmende, og i bekræftende fald, hvilken liste?

3) a) På grundlag af hvilke kriterier skal det afgøres, om en operation skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse som omhandlet i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Såfremt en operation kan betegnes som en bortskaffelsesoperation eller som en nyttiggørelsesoperation, skal der da gives listen i bilag II A eller II B forrang ved henførelsen af denne operation, eller har ingen af de to lister forrang for den anden?

4) a) Såfremt overførsel af jernkloridopløsningen skal anses for overførsel af affald til bortskaffelse, kan der da i henhold til artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab gøres indsigelse mod overførslen, udelukkende fordi det er nødvendigt at opnå egenkapacitet på nationalt plan, uden at det godtgøres, at egenkapacitet på nationalt plan er nødvendig for at opnå egenkapacitet på fællesskabsplan?

b) I bekræftende fald, er forordning nr. 259/93 da, for så vidt den tillader et sådant eksportforbud alene på grundlag af princippet om egenkapacitet på nationalt plan, forenelig med artikel 29 EF?«

79 I sag C-311/00 har Raad van State forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Skal den i bilag II B til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald under R 5 nævnte operation, nemlig recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, fortolkes således, at den også omfatter »genbrug« som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, [stk 1], litra b), første led?

b) Hvorledes skal operation R 5 fortolkes, bl.a. i betragtning af svaret på det første spørgsmål? Kræves det, for at der er tale om den dér nævnte operation, at affaldet bearbejdes, kan bruges flere gange eller tages tilbage?

2) Såfremt det følger af svaret på de forudgående spørgsmål, at en operation som forarbejdning af flyveaske ikke falder ind under operation R 5: Er listerne over operationer i bilag II A og II B til direktiv 75/442 da udtømmende, eller er en af disse lister udtømmende, og i bekræftende fald, hvilken liste?

3) a) På grundlag af hvilke kriterier skal det afgøres, om en operation skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse som omhandlet i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Såfremt en operation kan betegnes som en bortskaffelsesoperation eller som en nyttiggørelsesoperation, skal der da gives listen i bilag II A eller II B forrang ved henførelsen af denne operation, eller har ingen af de to lister forrang for den anden?

4) a) Såfremt overførsel af flyveaske skal anses for overførsel af affald til bortskaffelse, kan der da i henhold til artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab gøres indsigelse mod overførslen, udelukkende fordi det er nødvendigt at opnå egenkapacitet på nationalt plan, uden at det godtgøres, at egenkapacitet på nationalt plan er nødvendig for at opnå egenkapacitet på fællesskabsplan?

b) I bekræftende fald, er forordning nr. 259/93 da, for så vidt den tillader et sådant eksportforbud alene på grundlag af princippet om egenkapacitet på nationalt plan, forenelig med artikel 29 EF?«

Spørgsmålet, om anvendelse af procesreglementets artikel 104, stk. 3

80 Da Domstolen er af den opfattelse, at besvarelsen af de præjudicielle spørgsmål i sag C-307/00 ikke giver anledning til rimelig tvivl, og da besvarelsen af de præjudicielle spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00 klart kan udledes af dom af 27. februar 2002 (sag C-6/00, ASA, Sml. I, s. 1961), der blev afsagt efter forelæggelseskendelserne, har Domstolen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 104, stk. 3, underrettet den forelæggende ret om, at Domstolen har til hensigt at træffe afgørelse ved begrundet kendelse, og anmodet de parter eller andre, der er nævnt i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen, om at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger hertil.

81 Den tyske regering og Det Forenede Kongeriges regering samt Kommissionen har oplyst, at de ikke havde bemærkninger til, at Domstolen havde til hensigt at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i de foreliggende sager. SNB, GSES, PPGIFG og MGMV har oplyst, at de accepterede, at Domstolen traf afgørelse ved kendelse.

82 OHK har gjort gældende, at den forelæggende ret med urette har antaget, at de i hovedsagen omhandlede produkter i sag C-307/00 udgjorde olieaffald i henhold til direktivet om olieaffald. Ifølge OHK drejer det sig reelt om olieaffald, der indeholder PCB-affald, som er en kategori, der skal holdes adskilt fra kategorien olieaffald.

83 Den nederlandske regering har anført, at besvarelsen af det første og tredje spørgsmål, henholdsvis punkt b), og a), i sagerne C-308/00 — C-311/00, ikke klart kan udledes af ASA-dommen.

Det første spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00

84 Med sine første spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst for det første, om nyttiggørelsesoperationer ved recirkulering eller genvinding af metaller og metalforbindelser eller ved recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, som omhandlet i henholdsvis punkt R 4 og R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet, også kan omfatte »genbrug« som omhandlet i dette direktivs artikel 3, stk. 1, litra b), første led, og for det andet, om sådanne operationer indebærer, at det omhandlede affald bearbejdes, således at det kan bruges flere gange eller senere tages tilbage.

85 I modsætning til hvad den nederlandske regering har hævdet, kan besvarelsen af dette spørgsmål klart udledes af ASA-dommen.

86 Det fremgår nemlig af nævnte doms præmis 65-71, at deponering af slagger og aske i en nedlagt mine er en operation, der kan henføres til nyttiggørelsesoperationen i affaldsdirektivets bilag II B, punkt R 5. Det fremgår endvidere, at prøvelsen af klassificeringen i et givet tilfælde forudsætter en vurdering af, om den pågældende deponering primært har til formål, at affald kan opfylde en effektiv funktion ved at erstatte anvendelsen af andre materialer, som ellers skulle have været anvendt i dette øjemed.

87 Domstolen har i denne forbindelse endvidere udtalt, at selv om begrebet »nyttiggørelse« generelt indebærer en forudgående behandling af affaldet, fremgår det ikke af nævnte artikel 3, stk. 1, litra b), eller af andre af affaldsdirektivets bestemmelser, at det er en nødvendig betingelse, at affaldet har været genstand for en sådan behandling, for at det kan kvalificeres som en »nyttiggørelsesform« i dette direktivs artikel 1, litra f)'s forstand (ASA-dommen, præmis 67).

88 Det konstateres endvidere, at det heller ikke fremgår af nævnte artikel 3, stk. 1, litra b), eller af andre af affalddirektivets bestemmelser, at den omstændighed, at affaldet har flere anvendelsesmuligheder, eller at det senere tages tilbage, er en nødvendig betingelse for, at det kan kvalificeres som en »nyttiggørelsesform« i dette direktivs artikel 1, litra f)'s forstand.

89 Betragtningerne i denne kendelses præmis 86-88, hvoraf det navnlig kan udledes, at den omhandlede operation i punkt R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet også kan omfatte »genbrug«, som omhandlet i dette direktivs artikel 3, stk. 1, litra b),

første led, gælder også for de operationer, der kan henføres til nyttiggørelsesoperationen i punkt R 4 i nævnte bilag.

90 Det følger af det anførte, at det første spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00 skal besvares med for det første, at nyttiggørelsesoperationer ved recirkulering eller genvinding af metaller og metalforbindelser eller ved recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, som omhandlet i henholdsvis punkt R 4 og R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet, også kan omfatte »genbrug« som omhandlet i dette direktivs artikel 3, stk. 1, litra b), første led, og for det andet at sådanne operationer ikke nødvendigvis indebærer, at det omhandlede affald bearbejdes, således at det kan bruges flere gange eller senere tages tilbage.

Det andet spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00

91 Med sit andet spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00 ønsker den forelæggende ret, såfremt det følger af svaret på det første spørgsmål i de nævnte sager, at operationer som de i hovedsagen omhandlede i givet fald ikke falder ind under punkt R 4 eller R 5 i bilag II B til affaldsdirektivet, nærmere bestemt oplyst, om listerne over nyttiggørelses- og bortskaffelsesoperationer i henholdsvis bilag II A og II B i dette direktiv er udtømmende, eller om en af disse lister er udtømmende.

92 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål i sagerne C-308/00 — 311/00 er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål i de nævnte sager.

Det tredje spørgsmål i sagerne C-308/00 — 311/00

93 Med sit tredje spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, på grundlag af hvilke kriterier det skal afgøres, om en operation til affaldsbehandling skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse som omhandlet i affaldsdirektivet, og om der — såfremt samme operation både kan klassificeres som bortskaffelse og nyttiggørelse — skal gives den ene eller den anden klassificering forrang.

94 I modsætning til hvad den nederlandske regering har hævdet, kan besvarelsen af dette spørgsmål klart udledes af ASA-dommen.

95 I denne forbindelse bemærkes for det første, således som Domstolen har fastslået i nævnte doms præmis 63, at anvendelsen af affaldsdirektivet forudsætter, at alle former for behandling af affald skal kunne angives enten som bortskaffelse eller som nyttiggørelse, og en og samme operation kan ikke samtidig klassificeres som bortskaffelse og nyttiggørelse.

96 Dernæst udtalte Domstolen, at en operation, som ud fra beskrivelsen alene kan henføres til en bortskaffelsesoperation i bilag II A til affaldsdirektivet eller til en nyttiggørelsesoperation i bilag II B til dette direktiv, skal klassificeres konkret i lyset af dette direktivs formål (ASA-dommen, præmis 64).

97 I denne forbindelse fastslog Domstolen, at det fulgte af affaldsdirektivets artikel 3, stk. 1, litra b), og af fjerde betragtning til direktivet, at det væsentlige kendetegn ved en nyttiggørelsesoperation er, at den primært har til formål, at affaldet kan

opfylde en effektiv funktion, som bidrager til at bevare de naturlige ressourcer, ved at erstatte anvendelsen af andre materialer, som ellers skulle have været anvendt i dette øjemed (ASA-dommen, præmis 69).

98 Endelig, som Domstolen fastslog i ASA-dommens præmis 70, tilkommer det den nationale ret at anvende dette kriterium i det enkelte tilfælde med henblik på at afgøre, om den omhandlede operation skal klassificeres som nyttiggørelse eller bortskaffelse.

99 Under hensyn til det ovenfor anførte skal det tredje spørgsmål i sagerne C-308/00 — C-311/00 besvares med, at en operation til affaldsbehandling ikke samtidig kan klassificeres som bortskaffelse og nyttiggørelse i henhold til affaldsdirektivet. Foreligger der en operation, som ud fra beskrivelsen umiddelbart kan henføres til en bortskaffelsesoperation i bilag II A til affaldsdirektivet eller til en nyttiggørelsesoperation i bilag II B til dette direktiv, skal det i det enkelte tilfælde undersøges, om hovedformålet med den omhandlede operation er, at affaldet kan opfylde en effektiv funktion ved at erstatte anvendelsen af andre materialer, som ellers skulle have været anvendt i dette øjemed, og i et sådant tilfælde at opretholde en klassificering som nyttiggørelse.

Det fjerde spørgsmål i sagerne C-308/00 og C-309/00

100 Med sit fjerde spørgsmål i sagerne C-308/00 og C-309/00 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om afsendelsesmedlemsstatens eller bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheds vurdering med hensyn til klassificeringen af en operation til affaldsbehandling som bortskaffelse eller nyttiggørelse i givet fald er afgørende.

101 Besvarelsen af dette spørgsmål kan klart udledes af ASA-dommen.

102 Det fremgår af nævnte doms præmis 44, at den klassificering af en given operation, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget, ikke er bindende for de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten, lige så lidt som den klassificering, der er foretaget af sidstnævnte, er bindende for de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten. Risikoen for eventuelle forskelle i klassificeringen er forbundet med den ordning, der er indført ved forordningen, og som pålægger alle de kompetente myndigheder samtidig at overvåge, at overførslerne sker i overensstemmelse med forordningens bestemmelser.

103 Det fjerde spørgsmål i sagerne C-308/00 og C-309/00 skal derfor besvares med, at den klassificering, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget af en given operation til affaldsbehandling, ikke har forrang for den klassificering, som de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten har foretaget, lige så lidt som sidstnævntes klassificering har forrang for den, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget.

Det femte spørgsmål i sag C-308/00 og det fjerde spørgsmål i sagerne C-310/00 og C-311/00

104 Med sit femte spørgsmål, punkt a), i sag C-308/00 og fjerde spørgsmål, punkt a), i sagerne C-310/00 og C-311/00 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om der i forbindelse med en påtænkt overførsel af affald til bortskaffelse, i henhold til forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), kan gøres indsigelse mod

overførslen, alene med den begrundelse, at den er nødvendig for at opnå egenkapacitet på nationalt plan, uden at det i øvrigt skal godtgøres, at nævnte indsigelse er nødvendig for at opnå egenkapacitet på fællesskabsplan. I bekræftende fald ønsker den forelæggende ret endvidere oplyst med samme spørgsmåls punkt b), om denne bestemmelse i forordningen er forenelig med artikel 29 EF, for så vidt som den tillader et eksportforbud alene på grundlag af princippet om egenkapacitet på nationalt plan.

105 Indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at inden for rammerne af fordelingen af domsmyndigheden mellem de nationale retter og Domstolen, jf. artikel 234 EF, er den nationale ret — der alene har direkte kendskab til sagens omstændigheder og de af parterne fremførte argumenter, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes — bedst i stand til med fuldt kendskab til sagen at vurdere relevansen af de retsspørgsmål, der er opstået under den tvist, som retten har fået forelagt, og nødvendigheden af en præjudiciel afgørelse som forudsætning for at kunne afsige dom. Domstolen kan imidlertid, hvis spørgsmålene eventuelt er formuleret unøjagtigt eller ligger uden for Domstolens beføjelser i henhold til artikel 234 EF, af alle de elementer, der er anført af den nationale ret, og især af de i forelæggelsesafgørelsen anførte grunde, udlede de fællesskabsretlige elementer, der under hensyn til sagsgenstanden kræver en fortolkning (jf. bl.a. dom af 29.11.1978, sag 83/78, Pigs Marketing Board, Sml. s. 2347, præmis 25 og 26, og af 22.6.2000, sag C-425/98, Marca Mode, Sml. I, s. 4861, præmis 21).

106 Domstolen kan således forsyne den nationale ret med fællesskabsretlige fortolkningselementer, der er relevante med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen (jf. bl.a. dom af 19.11.2002, sag C-304/00, Strawson og Gagg & Sons, Sml. I, s. 10737, præmis 57). Domstolen kan i den forbindelse inddrage fællesskabsretlige regler, som den nationale ret ikke har henvist til i spørgsmålet (jf. dom af 20.3.1986, sag 35/85, Tissier, Sml. s. 1207, præmis 9, og Strawson og Gagg & Sons-dommen, præmis 58).

107 Med henblik på at give den forelæggende ret et nyttigt svar bemærkes i denne forbindelse, at det fremgår af ASA-dommens præmis 47, at såfremt den kompetente myndighed i afsendelsesmedlemsstaten finder, at formålet med affaldsoverførslen ikke er korrekt angivet i anmeldelsen, skal denne myndighed støtte sin indsigelse mod overførslen på denne fejl i angivelsen uden henvisning til nogen præcis bestemmelse i forordningen, der fastsætter de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald. Denne indsigelse medfører — ligesom de andre indsigelser, der er omhandlet i forordningen — at overførslen forhindres.

108 Navnlig tilkommer det under ingen omstændigheder vedkommende myndighed ex officio at omklassificere formålet med en overførsel af affald, eftersom en sådan ensidig omklassificering kan medføre, at en og samme overførsel undersøges af forskellige kompetente myndigheder med henblik på bestemmelser i forskellige kapitler i forordningen, hvilket vil være uforeneligt med den ordning, som er indført ved forordningen (ASA-dommen, præmis 48).

109 Det fremgår af det ovenfor anførte, at ministeren for at efterkomme forordningens bestemmelser i det foreliggende tilfælde skulle have begrænset sig til alene at støtte sine indsigelser mod de af SNB, SV og AZN påtænkte overførsler på den klassificeringsfejl, som alle selskaberne ifølge ministeren havde begået, og oplyse, hvilket han i øvrigt gjorde, at han anså de omhandlede operationer for bortskaffelse og ikke nyttiggørelse.

110 I betragtning af den omstændighed, at henholdsvis SNB, SV og AZN i deres anmeldelser har klassificeret de omhandlede operationer som nyttiggørelsesoperationer, var det derimod ikke tilladt, at ministeren gjorde indsigelse på grundlag af forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), som vedrører overførsler af affald til bortskaffelse.

111 Af det ovenfor anførte følger, at løsningen på tvisten i hovedsagen ikke afhænger af fortolkningen eller gyldigheden af sidstnævnte bestemmelse, idet det er nødvendigt at tage de principper, som kan udledes af Domstolens praksis, i betragtning, således som de er anført i denne kendelses præmis 107 og 108.

112 Det følger af det anførte, at det femte spørgsmål i sag C-308/00 og det fjerde spørgsmål i sagerne C-310/00 og C-311/00 skal besvares med, at det følger af den ved forordningen indførte ordning, at såfremt den kompetente myndighed i afsendelsesmedlemsstaten finder, at formålet med en affaldsoverførsel med urette er angivet som nyttiggørelse i anmeldelsen, skal denne myndighed støtte sin indsigelse mod overførslen på denne fejl i angivelsen uden henvisning til nogen præcis bestemmelse i forordningen, såsom bl.a. artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), hvori de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald til bortskaffelse, fastsættes.

Det første spørgsmål i sag C-307/00

113 Indledningsvis bemærkes, at tvisten i hovedsagen i sag C-307/00 vedrører en indsigelse, rejst mod en overførsel af olieaffald, hvis indhold af PCB overstiger 50 ppm, med henblik på anvendelse som brændsel, og at OHK i hovedsagen har bestridt, at nævnte anvendelse udgjorde en bortskaffelse i henhold til forordningen og affaldsdirektivet.

114 Som det fremgår af denne kendelses præmis 82, har OHK gjort gældende, at de i hovedsagen omhandlede produkter ikke udgør olieaffald i henhold til direktivet om olieaffald. I denne forbindelse bemærkes, at under en sag efter artikel 234 EF, der hviler på en klar sondring mellem opgaverne for henholdsvis de nationale retter og Domstolen, henhører enhver bedømmelse af de faktiske omstændigheder under den nationale rets kompetence (jf. bl.a. dom af 15.11.1979, sag 36/79, Denkavit, Sml. s. 3439, præmis 12, og af 22.6.2000, sag C-318/98, Fornasar m.fl., Sml. I, s. 4785, præmis 31). I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at den forelæggende ret systematisk har henvist til produkterne i hovedsagen som olieaffald, og at denne omstændighed bl.a. har foranlediget den nationale ret til at stille Domstolen spørgsmål vedrørende rækkevidden af direktivet om olieaffald.

115 Af det ovenfor anførte følger, at det første spørgsmål i sag C-307/00 skal forstås således, at det har til formål at opnå klarhed over, hvorvidt en overførsel af olieaffald, hvis indhold af PCB overstiger 50 ppm, i henhold til bestemmelserne i direktivet om olieaffald og i direktivet om PCB og PCT, altid skal betragtes som en overførsel af affald til bortskaffelse i henhold til bestemmelserne i forordningen sammenholdt med affaldsdirektivet, således at de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten kan gøre indsigelse mod en sådan overførsel på grundlag af forordningens artikel 4, stk. 3.

116 Henset til bl.a. de betragtninger, som er anført i denne kendelses præmis 105 og 106, giver besvarelsen af det således omformulerede spørgsmål ikke anledning til rimelig tvivl.

117 Det bemærkes, at ifølge ordlyden af forordningens artikel 26, stk. 1, litra e), udgør enhver overførsel af affald, som medfører en bortskaffelse eller nyttiggørelse i strid med Fællesskabets regler, en ulovlig overførsel i henhold til nævnte

forordning, og at medlemsstaterne i overensstemmelse med denne artikels stk. 5 er forpligtede til at træffe passende retlige foranstaltninger for at forbyde og straffe sådanne ulovlige overførsler.

118 Som det klart fremgår af ordlyden af artikel 8, stk. 2, litra b), i direktivet om olieaffald, som er en særbestemmelse i henhold til affaldsdirektivets artikel 2, stk. 2, er medlemsstaterne forpligtede til at forbyde anvendelsen af olieaffald, hvis PCB-indhold overstiger 50 ppm, som brændsel.

119 Af det ovenfor anførte følger, at den af OHK påtænkte overførsel af olieaffald ville udgøre en ulovlig overførsel i henhold til forordningens artikel 26, stk. 1, litra e), såfremt den var blevet gennemført.

120 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at uanset spørgsmålet om, hvorvidt en forbrændingsoperation, som den af OHK påtænkte, skal anses for bortskaffelse eller nyttiggørelse i henhold til forordningen eller affaldsdirektivet, er den kompetente myndighed i afsendelsesmedlemsstaten forpligtet til at modsætte sig en sådan overførsel.

121 Denne forpligtelse følger navnlig af forordningens artikel 26, som pålægger medlemsstaterne at forbyde og straffe ulovlige overførsler, og af samme forordnings artikel 30, stk. 1, som udtrykkeligt pålægger medlemsstaterne en generel forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at overførsler af affald finder sted i overensstemmelse med bestemmelserne i nævnte forordning (jf. analogt ASA-dommen, præmis 41).

122 Eftersom det drejer sig om ulovlig overførsel i henhold til forordningens artikel 26, stk. 1, litra e), skal den kompetente myndighed udelukkende støtte sine indsigelser på ulovligheden af en sådan overførsel, uden at det er tilladt at henvise til en af særbestemmelserne i forordningen, der fastsætter de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald (jf. analogt ASA-dommen, præmis 47). De nævnte særbestemmelser finder nemlig ikke anvendelse på en ulovlig overførsel.

123 Under hensyn til det ovenfor anførte bør det første spørgsmål i sag C-307/00 besvares med, at i medfør af artikel 8, stk. 2, litra b), i direktivet om olieaffald udgør overførslen af olieaffald, hvis indhold af PCB overstiger 50 ppm, med henblik på anvendelse som brændsel, en ulovlig overførsel af affald i henhold til forordningens artikel 26, stk. 1, litra e), som den kompetente myndighed er forpligtet til at modsætte sig, idet den udelukkende kan støtte sin indsigelse på denne ulovlighed, uden henvisning til en af særbestemmelserne i forordningen, der fastsætter de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald.

Det andet spørgsmål i sag C-307/00

124 Det følger af besvarelsen af det første spørgsmål i sag C-307/00, at afgørelsen af tvisten i hovedsagen ikke afhænger af fortolkningen eller gyldigheden af forordningens artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i). Det er derfor ufornødent at besvare det andet spørgsmål i nævnte sag.

Sagsomkostningerne

125 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske, den tyske, den østrigske og Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Raad van State ved kendelser af 8. august 2000, for ret:

1) **Nyttiggørelsesoperationer ved recirkulering eller genvinding af metaller og metalforbindelser eller ved recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, som omhandlet i henholdsvis punkt R 4 og R 5 i bilag II B til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996, kan også omfatte »genbrug« som omhandlet i**

nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, litra b), første led. Disse operationer indebærer ikke nødvendigvis, at det omhandlede affald bearbejdes, således at det kan bruges flere gange eller senere tages tilbage.

2) En operation til affaldsbehandling kan ikke samtidig klassificeres som bortskaffelse og nyttiggørelse i henhold til direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156 og ved beslutning 96/350. Foreligger der en operation, som ud fra beskrivelsen umiddelbart kan henføres til en bortskaffelsesoperation i bilag II A til nævnte direktiv eller til en nyttiggørelsesoperation i bilag II B til dette direktiv, skal det i det enkelte tilfælde undersøges, om hovedformålet med den omhandlede operation er, at affaldet kan opfylde en effektiv funktion ved at erstatte anvendelsen af andre materialer, som ellers skulle have været anvendt i dette øjemed, og i sådant et tilfælde at opretholde en klassificering som nyttiggørelse.

3) Den klassificering, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget af en given operation til affaldsbehandling, har ikke forrang for den klassificering, som de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten har foretaget, lige så lidt som sidstnævntes klassificering har forrang for den, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget.

4) Det følger af den ordning, som er indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, at såfremt den kompetente myndighed i afsendelsesmedlemsstaten finder, at formålet med en affaldsoverførsel med urette er angivet som nyttiggørelse i anmeldelsen, skal denne myndighed støtte sin indsigelse mod overførslen på denne fejl i angivelsen uden henvisning til nogen præcis bestemmelse i nævnte forordning, såsom bl.a. artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), hvori de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald til bortskaffelse, fastsættes.

5) **I medfør af artikel 8, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986, udgør overførslen af olieaffald, hvis indhold af PCB overstiger 50 ppm, med henblik på anvendelse som brændsel, en ulovlig overførsel af affald i henhold til artikel 26, stk. 1, litra e), i forordning nr. 259/93, som den kompetente myndighed er forpligtet til at modsætte sig, idet den udelukkende kan støtte sin indsigelse på denne ulovlighed, uden henvisning til en af særbestemmelserne i nævnte forordning, der fastsætter de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald.**

Således bestemt i Luxembourg den 27. februar 2003.

R. Grass

Justitssekretær

M. Wathelet

Formand for Femte Afdeling